

AKI TEREMTETT

Ötvenes évek. Nyár végi esték. Hosszú járvány után akkor is. Összegyűltünk a szomszéd ház előtt. Nem volt múlt. Nem volt jövő sem. Csak örökös jelen. Mint egy tangóharmonika. Finoman erezett, hol szürkén, hol zölden csillogó márványdoboz. Csontfehér billentyűk. Éjfekete gombok. Kétfelől barna bőrszíj, amivel vállra lehet akasztani. Apró csat az oldalán. Be lehet csukni. Gyönyörű. Benne van a zene. Benne van az idő a kezdetektől. Ha kinyitják, hördül egyet, mint a haldoklók. Pedig éppen feltámad minden. Igaz, meghal a hiány. Az űr. A hiány olyan, mint egy falusi este egykor. Felhők. Por. Kialvó égbolt. Mert a semmi folyton más lesz. Nincsen két egyforma semmi. A nyomorék zenész. Izmos felsőtest, satnya lábak, vonagló arc. És a tökéletes tangóharmonika. Átáramlik a sóvárgó ujjakba. A vérekes szemekbe. A gyűrt koponyába. A körülötte állókba is mind. Ó, mennyire vágyom az összecukott időre. Hogy egyszer még végigsimítsam. Érezzem, ahogy megtelik a semmi. Remeg, akár egy foglyul ejtett állat. Most már tudom, hogy nincsen halál, csak gondosan letörülgetett, aztán összecukott tangóharmonika. A várakozó idő. Az értelmetlen értelem. Isten helyett egy nyomorék kamasz.